

inddrages under dette, og Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg har enstemmigt tiltraadt dette Ønske, som Ministeriet derefter foreslaar Lovgivningsmagten at imødekomme. — Det andet Ønske vedrører et specielt Forhold i denne Kreditforening. Da den stiftedes i 1882, var det aabenbart Tanken, at denne Forening skulde yde væsentlig større Laan end andre Kreditforeninger og saaledes samtidig opfylde en Kreditforenings og en Hypotekforenings Opgave. For at den sidste, Hypotekforeningsopgaven, paa tilfredsstillende Maade skulde kunne løses, mente Lovgivningsmagten at maatte kræve, at der ydedes et særligt Tilskud paa mindst $\frac{1}{2}$ pCt. af, hvad Gælden til enhver Tid oversteg Pantets halve Vurderingssum. Derved betales der altsaa, kan man sige, en Risiko-præmie for den øverste Del af Laanet. Imidlertid er Foreningen ikke kommet til at virke, saaledes som man den Gang mente, idet Hypotekforeninger er blevet oprettet, og naar man ser paa Foreningens faktiske Udlaan, vil man se, at Maksimumsgrænsen for disse ikke væsentlig overstiger andre Kreditforeningers. Længe har Foreningen derfor ønsket, at dette lille Halvprocentstilskud af, hvad Gælden til enhver Tid overstiger Pantets halve Vurderingssum, skulde bortfalde, ikke fordi det er af synderlig økonomisk Betydning — hele Beløbet udgør 16,000 Kr. aarligt, medens Foreningens Overskud udgør 606,000 Kr. —, men fordi Bestemmelsen som en Særbestemmelse virker hemmende paa Forretningsgangen. Ogsaa dette Ønske har Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg enstemmigt anbefalet at imødekomme. — Efter at Landstinget nu har tiltraadt Lovforslaget uforandret, skal jeg tillade mig at opfordre det høje Ting til at gøre ligesaa.

Alfred Christensen: Den højtærede Indenrigsminister har udredt Sagen ganske saaledes, som den hænger sammen. Hvad den første Passus i Lovforslaget angaar, omhandler den kun, at Frederiksberg i laaneretlig Henseende skal være med inde i det Laanedistrikt, der ellers kaldes København, og som er under denne Kreditforenings Omraade. Det er et Skridt i Retning af de Bestræbelser, der gøres for at udjævne alle de i Tidernes Løb fremkomne Uligheder mellem de to Kommuner, og det er ganske uforstaaeligt og forretningsmæssigt ganske u hensigtsmæssigt, at en Kreditforening skal liggende midt inde i sit Laanedistrikt en Enklave,

hvor den ikke kan give Udlaan, saaledes at man paa den ene Side af Gaden kan laane, men ikke paa den anden Side. Det er klart, at en Vedtagelse af denne Bestemmelse i Lovforslaget vilde betyde en Lettelse og ikke en Hemsko i nogen Retning eller være til Gæde for nogen som helst; der er altsaa ingen Tvivl om, at det er en hensigtsmæssig Foranstaltning.

Hvad angaar § 2 om den halve Procent, som tilskydes af de Laantagere, hvis Laan overskrider 50 pCt. af Vurderingssummen, er det en Bestemmelse, der er uden al praktisk Betydning. Laanesummen kommer i alle Kreditforeningens Serier ikke over de 50 pCt. undtagen i den allerførste Serie, idet man den Gang gav noget højere Laan end de andre Kreditforeninger af de Grunde, som Indenrigsministeren udredede. Men det er for længst holdt op, og man er ikke siden kommet tilbage dertil, og der er ingen Tendens til at gaa til nye Serier med Udlaan udover 50 pCt. Naar det maatte ske i ganske enkelte Tilfælde, kan man ogsaa være vis paa, at det drejer sig om Ejendomme, som frembyder saa fortrinlig Sikkerhed, at der ikke er nogen som helst Grund til at straffe Laantagerne med et ekstra Kontingent til den paagældende Fond. Denne Fond skulde i sin Tid tilfalde de samme Mennesker, som betaler dertil, og der er ingen Grund til, at man opsparer deres Penge i en saadan Fond. Hvad angaar Kreditforeningens egne Finansier og Sikkerheden for dens Kasseobligationer, vil det aldeles ikke spille nogen Rolle, om denne Fond faar den halve Procent. Naar vi ser, at det Kontingent, der svares gennem denne halve Procent, svares af godt og vel $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., medens det samlede Udlaan er ca. 150 Mill. Kr., bliver det som en Draabe i Havet, det kan dreje sig om omkring 16,000 Kr. om Aaret. Jeg skal paa det varmeste anbefale, at vi letter Kreditforeningen, som gør et godt og kulant Arbejde her i København og paa ingen Maade kan siges at konkurrere med andre Kreditforeninger paa en Maade, der ikke er fair i enhver Henseende, hvad der ogsaa har givet sig Udtryk deri, at dette Lovforslag er anbefalet af Fællesudvalget for de samlede Kreditforeninger. Jeg anbefaler altsaa at give denne Kreditforening den Lempelse, som den begærer, ved at vedtage dette Lovforslag uden Ændringer og uden Udvalgsbehandling.

Hermed sluttede Forhandlingen.